

מדינת ישראל
משרד החוץ

35
17/10/69

משרד החוץ

105.1 ק"מ
שטח חצ"ה

1.6.1969 - 28.5.1969

מדינת ישראל

שם תיק: בריטניה - שמאל חדש - עניני פנים
מזהה פיו: חצ-6-4179
מזהה פריט: 0007d9k
כתובת 1-18-3-120-2
תאריך הדפסה: 31/01/2018

חצ
משרד החוץ

105.1 - ק"מ
שטח חצ"ה

ירושלים, ט"ו בסיון תשכ"ט
1 ביוני 1969

אל: השגריר, מאריס

מאת: י. טרוז, מנהל אירופה 1

ולטר היקר,

מודה על ששלחת לי מכתבו של דוד. קראתיו בענין (כפי
שכודאי עשו יתר הנמענים).

אישים איני מכיר המצב באנגליה, אך דברי דוד מכירים
ואין לי ספק שכורך כלל הוא "צודק". מקריאת העלון אני מקיש
היקף לבבי ועד הלטר. דוד מאשר דברים שתמיד האמנתי בהם: אין
זה כל כך חשוב מה בדיוק הביטוס האידיאולוגי של קבוצה זאת או
אחרת, ואין זה חשוב אם כל אחד הם אומרים כשר ומוסכם. הקובע
הוא שקבוצות כאלה קיימות, כפי שדוד מציין נכונה, והחוכן יכול
להשתנות מבקום למקום, או אפילו באורח בקום עצמו.

שלך בכל הברכות,

יוחנן מרדכי
י. טרוז

העתק: מר א. בן-חורין, טמכ"ל
מר ד. קפריבס, סגן מנהל הסכרה
מר א. רון, מאריס
מר א. מרימור, מאריס

פאריס, יא" בסיון תשכ"ט
28 במאי 1969

איש

אל : מר י. מרוז, מנהל אירופה א'

מאח : שגריר ישראל, פאריס

יוחנן היקר,

אתה יודע כי דוד בני הבכור לומד בלונדון.
חשבתי כי תמצא ענין במכתב אשר כתב לי לאחרונה.

שלך

ו. איתן

העתקים: מר א. בן-חורין, סגן המנכ"ל
מר ד. קטריבס, סגן מנהל הסברה
מר א. רון, פאריס
מר א. פרימור, פאריס

ה'תש"ק

(Revolutionary Israeli
Students in England).

אני שולח לך מנשר של R.I.S.E.

אבני קרא ואמר שלא הבין דבר אך אני מקוה שאתה תבין יותר

טוב.

זה מופנה לשמאל החדש באנגליה ומהתגובות שקבלתי ב- L.S.E. נראה לי שזהו כרוז מצוין. רק בצורה כזו ניתן לפנות לשמאל החדש. אותם דברים לו היו כתובים בשפה "נורמלית" לא היו מתקבלים על דעתם ואילו הופצו על ידי השגרירות בודאי ובודאי שלא היו מתקבלים אפילו לו היה הכרוז זהה מילה במילה לרצ"ב. אך כאשר קבוצה "מהפכנית" ישראלית פונה בשפה המתאימה ל"מהפכנים" המקומיים הם מוכנים להתייחס לגופו של דבר ואם כי עדיין יש להם שאלות וספיקות לפחות ניתן להגיע אתם לדו שיח.

ברור שכרוז אחד אינו מספיק וכל הנקודות זקוקות לפתוח והרחבה נוספים אך באופן עקרוני זה מה שנחוץ במלחמתנו בהשפעת אל-פתח על השמאל החדש.

כאן התחילה היזמה מקבוצה של כעשרה סטודנטים ישראלים שמאליים ולמרות הקשיים התקציביים והאירגוניים אני מקוה שימשיכו.

אני שולח לך את הכרוז כיוון שחשבתי שלו היו סטודנטים ישראלים שמאליים בצרפת יתכן וניתן היה לדרבנם לפעולה דומה בצרפת אם כי ברור שאסור שהיזמה תבוא באופן גלוי מהשגרירות.

מהתגובות שקבלתי לכרוז נראה לי שרבים בשמאל מחכים לשמוע מהשמאל הישראלי כי עד כה הם שומעים רק תעמולה ציונית רשמית ומהעיונות והטלביזיה אשר לדעתם באופן אוטומטי אי אפשר להאמין להם או מאל-פתח וקבוצות שמאליות קיצוניות בישראל כמו רק"ח ומצפן הקוראות להשמדת מדינת ישראל והקמת מדינה דמוקרטית בה כל האנשים יהודים וערבים וכו' יוכלו להיות באופן חפשי, שווה וסוציאליסטי זה בצד זה. כאשר השמאל החדש עומד בפני שתי האלטרנטיבות האלה בלבד הם בוחרים באחרונה למרות שאני חושב שרבים ביניהם מרגישים שמשהו לא בסדר אך לא ברור להם בדיוק מה. וכרוז כמו הרצ"ב זה כמעט כמו גלגל הצלה לטובע; פתאם מתברר שניתן להיות "מהפכן" סוציאליסט ויחד עם זאת לתמוך במדינת ישראל - יתרה מזו הדרך היחידה לסוציאליזם היא לא דרך תמיכה באל-פתח כי אם דרך השלום וזכות הגדרה עצמית לישראלים ולפלשתינאים. ופתאם הם מגלים שקיום מדינת ישראל אינו סותר את מצפונם הסוציאליסטי וזה חשוב מאד. חבל שאינם יכולים להגיע למסקנה זו לבדם, אך זו עובדה ולכן חייבים לעזור להם בכך.

[illegible][illegible]

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

СЪС ПОНЯКО ПО-ГОЛЕМ ОБЪЕМ ОТ СЪВЪРШЕНАТА РАБОТА

הַיְּהוָה יִשְׁמַר אֶת צְדָקָתְךָ יְהוָה וְיִשְׁמַר אֶת כָּל אֲשֶׁר צִוִּיתָ וְיִשְׁמַר אֶת כָּל אֲשֶׁר צִוִּיתָ

התאחדות המורים והמורות, תשס"ח

כל מה שכתבתי לך אינו שווה הרבה אם אינך יודע מה הוא השמאל החדש. למשל כאן היה מרצה שמאלי מוכשר בשם יעקב מוריץ (או מוריס) אך עד כמה שידוע לי הוא לא נפגש כלל עם השמאל החדש ומבחינה זו היה בקורו בזבוז. אני חושב שהסיבה לדבר נעוצה בעובדה שעבור השגרירות כאן השמאל פירושו הלייבור ואולי הקומוניסטים בעוד שמשמאל לקבוצות מסורתיות אלו מתארגנים גופים שונים אשר יש ביניהם חלוקי דעות רציניים אך מאפיין אותן שהן מיליטנטיות והשפעתן על השמאל כולו ועל הצעירים והסטודנטים במיוחד גדולה מאד. לשם נוחיות וקצור מכונות כל הקבוצות "שמאל חדש" אך חמיד יש לזכור שזהו בעצם רק כנוי לכל גוש הקבוצות השמאליות.

כנ"ל בצרפת. מעבר לקומוניסטים וסרטר יש תסיסה רצינית של שמאלנים בד"כ צעירים (וכאשר אני אומר "מעבר" כוונתי כמובן שמאלה ל...). סיבות רבות לדבר אך בעיקר נובע הדבר מהשמרנות והבירוקרטיה של המפלגה הקומוניסטית. כל הקבוצות האלה חשופות לתעמולה הערבית ומוכנות לתמוך בכל תנועת שחרור לאומית בלי לבדוק יותר מדי בציציות. זאת במיוחד כאשר אין הם שומעים גרסאות אחרות הסותרות את התיזה שלהם. השפעתן הסגולית של הקבוצות האלה היא רבה ולכן חשוב שטענותיהן לא תשארנה ללא מענה.

נכון שיש ביניהן מעוט קטן אשר הוא כה מסורף עד ששום דבר לא ישכנע אותו, אך יש רבים המוכנים להקשיב ולחשוב באופן עצמאי בתנאי שהטענות מוגשות בצורה "הנכונה" כלומר על ידי שמאליים (ולא על ידי הרשויות הרשמיות) ובשפה הנכונה (כלומר בנחות מרכסיסטי עם הרבה פראזות).

כך שאם באים שמאליים ישראליים לפאריז חשוב שיפגשו לא רק עם הקומוניסטים וקבוצות פרופסורים שמאליים, כי אם ממש עם הקבוצות השונות בשמאל החדש. יש כל הסכויים שכל הכתוב ידוע לך אף יותר טוב ממני אך לאור התנהגות השגרירות כאן ולאור הצלחות אל-פתח בפריז חשבתי שכדאי לכתוב לך.

THE RIGHT FOR SELF-DETERMINATION OF ALL NATIONS IS THE KEY FOR A SOCIALIST SOLUTION TO THE CONFLICT IN WEST ASIA!

(A Declaration of Editorial Board of 'Pages of the Left' ('Praxis'), Tel Aviv –
London and Revolutionary Israeli Students in England – R.I.S.E.)

1. The present bloody combat in Palestine (Eretz-Israel) cannot be defined as a struggle between the world Zionist movement and nationalist Arab forces. It is a tragic confrontation of two nations – the Israeli and the Palestinian.
2. The establishment of the State of Israel was made possible by the desire of the Jewish masses and the Jewish inhabitants of Palestine (Eretz-Israel) for a state of their own, following the Nazi holocaust. This desire and the political realities which it represented were formally recognised by the United Nations resolution of 1947 which called for the establishment of a Jewish and an Arab state within Palestine (Eretz-Israel), as part of a general process of elimination of colonialism and establishing independent states on its ruins. Israeli and Palestinian rights of self-determination are not incompatible. Therefore, from a Socialist standpoint, there can be one solution only; nowadays, as twenty years ago, internationalist dialogue based on mutual recognition of nations' right to self-determination.
3. The conflict between the nations in West Asia (Middle East) was inflamed and exploited by imperialism in order to gain a foothold and preserve its interests in the area. The need of small and new nations in our age for material, military and political assistance, as well as the political attitude of the national movements' leaderships, has caused both parties to be dependent for the last few decades on the various world powers who have vested interests in the region.

At certain periods during the Twenties and the Thirties (up to 1939) the Hebrew Yishuv had the backing of Britain, of the Soviet Union in the Forties (against the alliance of feudal Arab overlords and the British Foreign Office under Bevin), of the French during the Fifties, and the American, West German and, to some extent, the British at present.

The Palestinians (and the Arab states insofar as they were directly involved in the conflict) were alternately supported by Nazi Germany and Mussolini's Italy during the Thirties and the early Forties (the Palestinians then being led by the Muphti Haj Amin el Hussein, who was appointed an S.S. general by Himmler and had actively supported the extermination of European Jewry), by the British Foreign Office and American oil-monopolies during the second half of the Forties, by the Soviet Union from the mid-Fifties, by China during the Sixties, and by de Gaulle from the 1967 war.

Only an internationalist solution can free the people of West Asia from the bondage of foreign powers and allow them to embark on the road to Socialism!

4. The present state of hostilities undermines the prospects of a Socialist revolution both in Israel and the Arab countries. Furthermore, it necessarily stimulates an unholy alliance of the reactionary with the progressive elements under the umbrella of 'National unity'.

This artificial combination hinders the progress of the class struggle and obstructs the path of the true revolutionaries on both sides. The Palestinian military organisations, indirectly financed by the American money of the oil-monopolies which reaches them through Kuwait and Saudi Arabia, find themselves, in spite of all internal disputes, in one fraternal camp with not only the semi-Fascist Baath regime in Iraq (whose hands are stained with the blood of the Kurdish freedom-fighters, Communists and other left-wing elements), and with the ultra-chauvinist clique of 'neo-baathist' generals in Syria, but also with the feudal King Hussein and the arch-feudal - King of Saudi Arabia.

In Israel too, Socialists sit in the same government coalition with right-wing reactionaries and semi-fascists while real left-wing opposition is on a defensive.

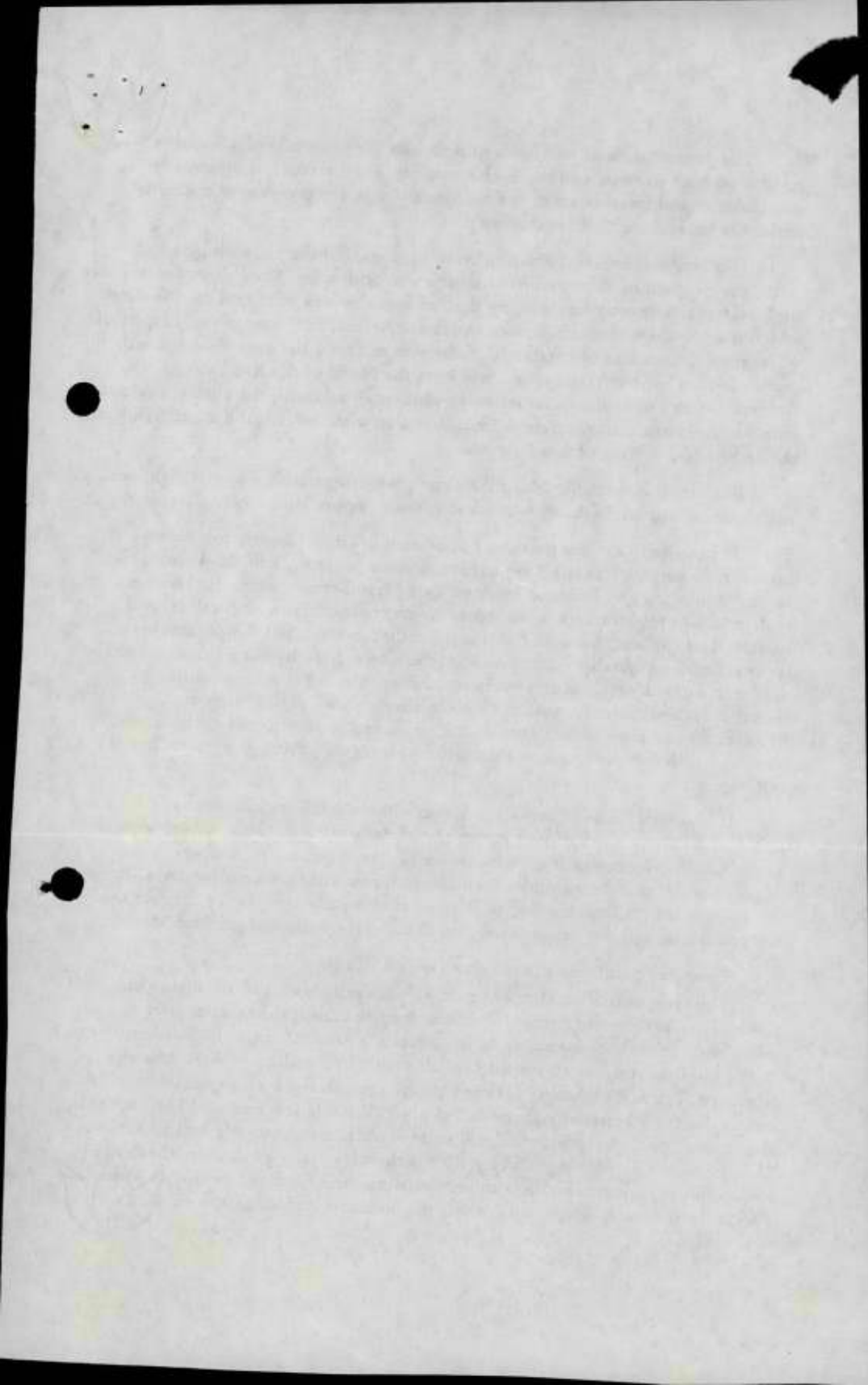
5. The capitalist system prevailing at present in Israel (despite some non-capitalist sectors such as the Kibbutzim and some projects of the Histadruth) is largely supported and financed by American, West German and other Western resources. Consequently, it is reinforced by its connections with the West and sustained on the background of national conflict in West Asia. Opposing this regime, i.e. neo-capitalist state, which is governed mainly by the right-wing social-democrat bureaucracy, are not Socialist Arab republics but a combination of feudal systems from Kuwait to Libya in alliance with petit-bourgeois Bonapartist juntas (revealing anti-feudal trends and inclination towards nationalisation of different sectors in their economy) from Iraq through Syria to Egypt and Algeria.

It is absurd for any socialist to identify those Arab states (which often distinguish themselves by iron suppression of national and ethnic minorities such as the Kurds in Northern Iraq, Africans in Southern Sudan and Berbers in Algeria) as socialist strongholds. Such an assumption cannot be sustained either by the evident enthusiastic backing of the Soviet neo-Stalinists, nor by the fact that the proletariat and the peasants have no share in the leadership of Arab states.

6. From the points mentioned above we conclude:

The only possible method of rooting out chauvinism and advancing the cause of the progressive elements in their struggle against the reactionaries is peace and socialist solidarity, of Arabs, Israelis, Kurds, Africans (in Southern Sudan), Turks and Persians, united against capitalism and imperialism in West Asia and Northern Africa. We strongly believe that, as a result of the existence of both the Israeli and the Palestinian nations in Palestine (Eretz-Israel) peace will be brought about by mutual recognition of both nations of their right to self-determination. This is not merely wishful thinking. This is the only real way to unite the revolutionary forces against capitalism and imperialism (and feudal elements) in West Asia. This is the only way which can create the political conditions for a socialist revolution in the region.

A Palestinian recognition of the right of the Israeli nation to exist means — a recognition of the right of the State of Israel to live, and its acceptance into the family of nations of West Asia as a free and independent State.

Israeli recognition of the right of the Palestinian nation to exist means — a recognition of the Palestinians' right to freely determine their own future co-existing side by side with their neighbours. The State of Israel must recognise and assist any political solution which the Palestinians are to choose, providing that such a solution will not be based on a denial of Israeli right to self-determination.

7. Peace in West Asia can be achieved by agreement between the Palestinians and the Israelis, reached after negotiating a settlement of all main problems: boundaries, the question of the refugees, together with collaboration in different fields, and preferably signed also by Arab countries.

In the framework of an overall settlement in West Asia, besides the problems already mentioned, such topics as freedom of navigation in international waterways, stopping of economic blockade, etc., must also be included.

Peace will pave the way for a socialist answer to the economic and social problems both in Israel and in the Arab countries. The rulers and policy-makers will no longer be able to divert the attention of the masses from their exploitation by calling them to the flag, nor be able to silence the opposition inside by pointing to the danger from outside.

Peace will dissipate the smoke screen of chauvinism, and will advance the class struggle and crystallization of left-wing political forces.

8. Regarding the situation as we do, we categorically reject all notions calling for assimilation of the occupied territories into the State of Israel; we totally reject all advocates of such a policy — 'doves' and 'hawks' alike. Annexation of the occupied territories to the State of Israel, whether in theory or in practice, would result in aggravation and perpetuation of the antagonism between the two nations.

On the other hand, we regard any policy aimed at the destruction of the State of Israel as not only unrealistic, but also harmful to the cause of the Palestinian nation itself, the major victim of three wars since 1947.

9. In Europe, where nationalities have already crystallised, in the form of independent states, some Marxists are inclined to under-estimate the significance of such a process taking place in this age among the newly formed states of the Third World.

The notion of rejecting national independence in favour of a socialist supra-national solution implies the omission of a stage which is really more essential in the colonialist and post-colonialist conditions than the bourgeois-democratic stage in the progression towards socialism (e.g., perhaps a supra-national state of South-Eastern Asia was a better socialist solution than separate national existence of India, Pakistan, Ceylon and Burma; but in the concrete phase of anti-imperialist struggle concrete national rights of self-determination emerged). Such a supra-national view reveals a profound misunderstanding of the authentic desires of many young nations in Asia and Africa for self-determination.

A socialist revolution in West Asia will not be achieved by dreams about annihilation of the State of Israel and the consequent blood-bath on the way to a socialist 'non-state'.

In order to reach the starting point of a socialist revolution, both the Palestinian and Israeli nations must go through the stage of national independence. Only a socialist confederation of West Asia can now be the realisation of the true internationalist ideals.

10. Our sympathy for the Palestinian entity cannot blind us to the fact that, so far, the Palestinian organisations are unwilling to recognise the right of the Israelis to self-determination – the very right which they (i.e. the Palestinians) claim for themselves.

Moreover, their insistent pledge to liberate not only their own people (i.e. the Palestinians) but also the Israelis (whom, naturally, they do not represent) from the rule of the 'Tel Aviv government' and the 'zionist regime' – betrays chauvinist tendencies, which are further reinforced by the terrorist policy they carry out against Israelis as such, as distinct from any possible confrontation with military forces.

The fate and the future of a nation must be determined by its own working-class, intelligentsia and the left-wing – from the inside, and not be dictated to from without. Any negation of this right must inevitably lead to a reign of terror and deprivation of freedom.

Only mutual recognition of the right to self-determination can bring about an internationalist exchange of views and co-operation between the revolutionary elements on both sides: Israeli and Arab socialists.

We deplore in equal measure both Israeli and Arab chauvinists, whose sole purpose is to dominate the whole of Palestine (Eretz-Israel), using so-called democratic concessions to bribe individuals of the opposing nation (despite the well-proven fact that denial of national rights implies national suppression and denial of individual rights as well).

* * * * *

The left-wing groupings in Israel are conducting a struggle against the Establishment, and wish to open a dialogue with Arab revolutionaries and the New Left in Europe.

We do not consider, however, that a one-sided (and, one may say, anti-Leninist) condemnation of Israel as a 'reactionary nation' (which recalls the erring formulae from the days of F. Engels) and antagonism towards the lawful right of the nation of Israel for self-determination, are likely to serve the cause of socialism.

On the contrary, such a policy can only encourage chauvinistic warmongers in West Asia, and aggravate the effects of hysterical nationalism among the masses on both sides.

Please send comments and remarks to:

R.I.S.E. CLUB, HERTFORD COLLEGE, OXFORD.

